

ЧУДОВИЩА

КНИГА ТРЕТА, ЧАСТ ВТОРА ОТ ТРИЛОГИЯТА ПЕПЕЛ

ИЛСА БИК

Превод от английски Ирина Ценкова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Monsters*

Романът е публикуван за първи път през 2012 година в САЩ от Egmont USA, 443 Park Avenue South, Suite 806, New York, NY 10016

Copyright © 2013 Ilsa Bick

All rights reserved

Превод Ирина Ценкова

Редактор Боряна Стоянова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1164-3

В себе си държа звар, ангел и луд.

ДИЛЪН ТОМАС

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ИЗПИТАНИЯ
С ОГЪН И ЛЕД

55

– Мислиш, че можеш да ме *изоставиш*? – викът на баща му беше като рев, който се понесе от кухнята долу като от мегафон. Чу се доста силно блъскане на метал в дърво, тракане на съдове и после заглушеният писък на Диъдри, приятелката на стареца в момента. – Мислиш, че нямам *очи*? – беснееше той.

„Не чувам това. – Треперещ под тъмния купол на одеялото, Крис стисна очи здраво, здраво. Затисна ушите си с ръце. – Това е просто лош сън...“

Но тогава някак се озова сгушен на стълбите. Баща му се показа отдолу. Ярки червени пръски кръв се бяха размазали по лицето и потника му. По чука имаше поленнала кръв, съсиреци, руса коса и мозък.

– *Н-н-недей!* – с разтреперан глас каза Дий. Но сега Крис видя, че това изобщо не беше Диъдри, а Лена. Лицето ѝ представляваше кашкав, безформен ужас. Лявата половина от главата ѝ беше смазана. Блестящ плужек от розов мозък се хлъзгаше по врата ѝ. – *М-тояя те!* – Лена вдигна ръце, но не към бащата на Крис.

Към него. Защото сега Крис не беше на осем. Не беше и в леглото или свит на стълбицето, презгърнал коленете си и изгарящ от желание да бъде където и да е другаде. Вместо това стоеше във вихъра на леген вятър, изложен на жилещия сняг, и сега ръката с чука беше неговата. Той го вдигна, почувства тежестта му, гръжката беше

хлъзгава от кръвта на Лена. По лицето му беше покана ла кръв, която къпеше врата му. Той изсмука едно топло мокро петно с вкус на бакър от устните си. Това беше най-доброто нещо, което беше вкусвал, и искаше още.

- М-моля те, Крис! - каза Лена. - П-помогни ми!

- Не мога да ти помогна - гласът му беше по-стар, по-груб. И това му хареса. - Никой не може.

- Н-но... - От очите на Лена поканаха капки кръв вместо сълзи. - Аз н-не искам да *умра*.

- Трябваше да помислиш за това, преди да се Промениш. Някой трябва да умре.

- Да, но някой трябва да умре - беше още един глас, човек, когото Крис също познаваше добре. Джес се беше озвала ненадейно при тях, сребърната ѝ коса се развяваше на вятъра като къдрите на горгона, а снегът се завихряше в дълга бяла мантия. - Някой ще умре - каза тя.

- Но не аз - изплака Лена. - Защо трябва да съм...

- Ти вече зазуби, момиче - гласът на Джес беше като вятър. - Но ти не си, Крис. Напусни това място! Това е битка, която няма да спечелиш тук. Мястото ти не е в Земята на мъртвите.

- Как ли пък не! - каза баща му, който сега се хилеше към друго тяло. То потрепваше в огромно езеро от димяща кръв. Крис погледна и видя, че беше на Питър, проснат по гръб, главата му счупена и безформена като тиква за Хелоун, прегазена от кола. - Говориш за моето момче - каза баща му на Джес, - а то ми принадлежи, мястото му е при мен, то е моята кръв.

- Има време, когато трябва да убиеш, Крис, но има и време, когато трябва да лекуваш. - Очите на Джес бяха черни огледала, в които той видя себе си удвоен: Крис отдясно и Крис отляво, като двата ангела на същността му - баща му и Джес, - но той не можеше да каже кой от тях беше добрият. Може би нито един напълно. - Остави това нещо с лицето на баща ти! - каза Джес. - Вър-

ни се! Твоето време още не е дошло.

- Как ли не е дошло - каза той, после започна да се върти, гвамата Крис се завъртяха, чуковете им свистяха, но когато се свързаха, се сринаха в един Крис, един чук, едно желание. Чу се тъп удар и разкъсващ звук, когато черепът на Лена се спуска. Чукуът трепна в ръката му, металът проби костта, преди да премине към по-меката розова каша на мозъка ѝ. Лена се сгърчи. Когато чукуът излезе, Крис погледна нагоре и видя, че Джес е изчезнала.

- Браво, момчето ми! - Обърсвайки буца мозък от бузата си, баща му пхна пръсти в устата си. - Вкусно...

И тогава сцената се смени с бързо разтърсване, сякаш някаква ръка се беше вклинила в гърба му и го беше гърпнала силно, изхвърляйки Крис от този ужас в нещо напълно различно. Имаше само секунда да помисли: „Кошмар, това е кошмар, това не е истина, не е...“. Гърдите му внезапно избухнаха в груба агония. Електрически пламък премина през тялото му и всички свързки се съживиха с пращане. Той забеляза, че въздухът беше топъл. Беше някъде вътре, не на снега, и имаше плискане и бълбукане на вода, скърцане на пружина, шумолене на плат. Туктакане на часовник като от насекомо. „Легло, спалня, къде?“ Лежеше по гръб и трепереше, а всеки негов нерв виеше. Върху гърдите си усещаше странен натиск - „ръка, мъж“ - и един палец върху челото му проследяваше нещо, чертаеше надолу-нагоре, скицираше някакъв символ като перо върху празен лист хартия. Това, което последва, беше вихър от звуци, шепот и гърлено мърморене на мрачен език - като гървета, натежали от гарванови ята, всичките говорещи на непознати езици: „Durch das Blut und das Wasser seiner Seite...“¹.

Къде се намираше? Помнеше студа и снега, капана, който прорязваше гърветата - „Лена, бягай, бягай!“ - а после мазната унилоост, пълзяща през тялото му, обгръщаща

1 „Който е дошъл чрез вода и кръв...“ (от немски); Първо послание на Йоан, глава 5. - Б.пр.

ума му. „Вода. Нещо във водата...“ Отново се чу плискане наблизко и нещо мокро премина по гърдите му. Обхвана го чудовищен порив на страх. „Господи, не, отрова, убиват ме, не, не!“

- Не! - Крис се чу как презлътна един внезапен разкъсан вик. - Не! - Очите му се отвориха рязко в същото време, в което ръцете отстрани подскочиха като стреснати птици. Някой извика, когато той подскочи и се върна към живота в стая, пълна със сенки и твърде малко светлина, все още крещейки: - Не! Не ме докосвайте, не ме докосвайте, махнете се от...

- Кристофър! - Лице на старец изплува от мрака. - Кристофър, спри! Всичко е...

„Да се измъкна, трябва да се измъкна.“ Крис реагираше по инстинкт и чиста паника. Лявата му ръка замахна и се закачи за плат. Чу се стреснат грак, когато той гръпна мъжа, приближи го към себе си, ръката му се плъзна около врата му, очите му подскочиха при проблясъка на метал на левия хълбок на стареца. Ръката на Крис се стрелна. За миг пистолетът беше в юмрука му, а дулото се притискаше към слепоочието на стареца.

- Махнете се от мен, махнете се от мен, махнете се!

- Не, Крис, не, не! - хор от гласове, момичета и момчета. Стържени на метал върху кожа, звуците на изваждащи се пистолети, непогрешимото тракане на затвора на пушка. Гласовете продължаваха да бърборят, всички говореха едновременно: - Крис, недей! Крис, всичко е наред. В безопасност си, Крис, в безопасност си.

Едно момче боботеше по-силно от другите иззад пушката си:

- Свали пистолета, свали пистолета, пусни го, пусни го!

- Не, Джейдън! - каза старецът с изненадващо силен глас. - Всички да се успокоят! Дайте му минута да...

- Но той ми беше на мушката - каза Джейдън. - Беше

ми на мушката.

- Джейдън, не! - гласът на момичето беше познат и Крис се сети: „Хана“. - Крис - каза тя, - моля те, свали пистолета!

- Всички да се гръпнат назад! - извика Крис, но думите излязоха грезгави и стържещи. Една свещ хвърляше слаба, несигурна светлина, но беше достатъчно, за да види, че стои в бъркотия от чаршафи и юрган, наполовина върху, наполовина извън легло, и че е напълно гол.

- Къде съм?

„Не е било сън. Ранен, бях ранен лошо. Кървях, чувствавах... - Беше почувствал как онази черна тръпка в гърдите стиска сърцето му. - Почувствах как умирам. Аз умирах, аз...“ Не, не можеше да мисли за това. Да се махне, трябваше да се махне. Още гръжеше стареца за врата, но очите му подскачаха от лице на лице: Джейдън, Хана, две други момчета, после по дългия правоъгълник на стаята с наклонения таван и тройка прозорци. „Таван или втори етаж. Спалня.“ Затворена врата - пътят навън, - беше отляво, но другите я блокираха.

Чу се приглушен лай, а после някой при вратата:

- Добре ли си? Той добре ли е? Какво става?

- Не, не, чакай... - Хана се пресегна, но малкото момиче се стрелна внезапно напред.

- Крис? - Лицето на момичето беше стегнато от безпокойство. Сините ѝ очи се разшириха и той разбра как трябва да изглежда: гол, обезумял, с пистолет в едната ръка и хванал за гърлото старец. Кучето го нея, по-малко от овчарка и със самурена козина, го гледаше през черна маска. - Крис, всичко е наред - каза малкото момиче. - Помниш ли ме?

- Д-да. - Крис преглътна, за да спре внезапната вълна на замаиване. „Не, не може отново да загубя съзнание!“ Помъчи се да прочисти главата си. - Ти си... ти си Ели.

- Да, а това е Мина, кучето ми. - Облекчението се раз-

ля по лицето му. – Ние те пазихме топъл, помниш ли? Ние те спасихме. Сега си в безопасност.

– В безопасност? – Той усети шибването на страха. Ръката му се стегна около врата на стареца. – Не съм в безопасност. Оставете ме на мира всички! Просто стойте настрана!

– Кристофър... – Старецът не се бореше, вместо това галеше ръката, която Крис беше склучил около врата му, по начин, по който се успокоява уплашено животно. – Кристофър, знам, че е объркващо. Уплашен си. Свали пистолета, преди да нараниш някого!

– Не! – Но Крис усети как паниката се стопява. Беше започнал да я губи, странната сила се оттичаше от него. – Кои сте вие, хора? Къде съм?

– В безопасност си – каза Хана от вихър на сенки или това беше неговото зрение, което започваше да отслабва. – Крис – каза тя, – нека ти помогнем!

– Да помогнете? – Смехът му беше слаб и сподавен. – Опитахте се да ме убиеете.

„Трябва да се измъкна оттук.“ Той направи една залпа с тупка. Краката му внезапно се бяха вдървили. Пистолетът ставаше невероятно тежък като камък и той разбра, че след две или три секунди ще припадне.

– Моля ви! – изстена той. – Пуснете ме! Не искам да нараня никого. Аз не...

Без никакво предупреждение силата го напусна, сякаш беше изключен. Коленете му се подгънаха. Някъде отдалеч Крис чу тупване, когато пистолетът падна на пода. Ръцете му вече не държаха нищо, дори стареца.

– Опитахте се да ме убиеете, в-вие с-се опитахте... О, боже... – Очите му се завъртяха. Вече нямаше светлина и нищо за гледане и той бързо изпадна в черен припадък.

– Бързо, хвани го! – каза някой. Той помисли, че може да е Ели. – Не го оставяйте да падне...

– Крис? – глас от тъмното. – Крис, отговори ми!

Добре ли си?

- Аз... не з-знам. - Езикът му беше подут, устата му - вцепенена. Гърдите му бяха натезжали, огромен товар го притискаше наголу, наголу в мрака.

„Отново съм на снега. Под капана съм.“

- Н-не! - когато се опита да завърти глава към гласа, вратът му се стегна. - Не ме у-убивайте отново! М-моля! Не и-искам да у-умра.

- Ш-шт! Не се страхувай! Сега съм тук, Крис. Няма да те оставя. - Една ръка, силна и сигурна, обгърна бузата му. - Отвори очи! Време е да се върнеш. Време е да видиш.

- Аз н-не мога. - Той трепереше. - Н-н-не искам да видя.

- Трябва. Повече никакво криене в сенките. - Гласът беше спокоен, но безмилостен. - Вече не си на осем. Хайде! Върни се вече!

- Н-н-не... - Но клепачите му се вдигаха, мракът се отцеждаше, воалът се разтваряше от очите му. В началото нямаше нищо освен ослепително ярка пара, сякаш силна светлина си пробиваше път през тежка мъгла. После видя как мъглата се къдри, когато лицето на Питър се материализира, частите се заплетоха от врата нагоре: брадичка и уста, нос и чело.

Но без очи. Само празнини, гладка кожа върху костта.

- Къде са очите т-ти? - Юмрук ужас сви сърцето му. - П-питър, *k-къде...*

- О, колко съм глупав! - И кожата върху очните кухини на Питър се обели. - Ето! По-добре ли е?

Крис усети как писъкът си проправя път през гърлото му и се опитва да изскочи през устата му. Очите на Питър бяха пещери, не дълбоки черни огледала като тези на Джес, а червени и необятни - и се изпълваха бързо. Преляха в кървави ручей, които се процедиха наголу по бузите му и върху устните му. Когато Питър се усмихна, устните му се отвориха, за да разкрият твърде много зъби, които бяха мокри и оранжеви.

– Ку-ку! – каза Питър. Плътни алену канку потрениваха по долната му устна, за да покапят направо върху лицето на Крис и да напръскат собствените му взиращи се очи.

Чу се едно „с-с-с-с“ като съскане на змия, като прогаряне на киселина, а после дойде болката. Крис беше сляп и крещеше...

– А! – Крис чу как викът изскача от устата му.

– Кристофър? – не Питър или Лена, нито баща му, а старецът. Една суха и хладна длан намери челото му. – Кристофър, върна ли се отново при нас?

„Това груз съм ли е? – Той остана напълно неподвижен един дълъг момент. – Нов кошмар?“ Беше под дебел юрган и все още почти гол, въпреки че някой му беше нахлузил чифт голни гащи. Имаше и нещо непознато около врата му. Каишка?

– Кристофър?

– Да-да – изграчи той. Вдигна клепачи, потренивайки срещу ярките спици жълто-бяла светлина, проникваща през два прозореца право срещу леглото. Би вдигнал длан, за да засенчи очите си, но не можеше да гвужи ръцете си. Чаршафи бяха стегнати около китките му, глезените му бяха вързани за таблите на кревата.

– Ето те! Добре дошъл! – Пресягайки се за керамична стомна върху нощното шкафче, старецът изля вода в чиста чаша. – Жаген ли си?

Щеше да попита защо е вързан, но отчете, че ако някое дете беше грабнало пистолета му, щеше да направи същото.

– Упойваща ли е? – изстърга.

– Не. Ето! – Старецът плъзна ръка под раменете на Крис и го подпря, докато пиеше. Водата беше чиста, без мирис и хладна като балсам. Усети я да се плъзга по измъченото му гърло надолу към гърдите му, а после избухна като ледена експлозия в празния му стомах. Когато пре-

суши чашата, старецът го пусна и се настани обратно в стола си. – Надявам се да я задържиш. Дадохме ти малко бульон вчера, така че...

– Вчера? – Когато прокара език по все още сухите си устни, усети вкуса на стара кръв на мястото, на което кожата му се беше напукала. – От колко време съм тук?

– В *тази* стая ли? – Старецът преплете пръсти върху стомаха си. Косата му, която се носеше около раменете, беше снежнобяла като брадата му, а горната му устна беше гола. Но приликата беше явна – особено в очите, които бяха ярки, черни и пронизващи като на дървен пророк. – От шест дни. Пристигнах снощи, точно преди залез. Бях тук, когато изплува предишния път.

Усети наблягането.

– Как така в тази стая? Къде бях преди?

– Какво си спомняш?

– Сняг – каза той пресипнало. Не искаше да мисли за снаницата. – Дърветата. Шипове и зелено стъкло, и звук от чупещи се крайници като бомби.

– Това е бил капанът. Какво друго?

– Тежестта върху гърба ми и студа, и как боляха... гърдите ми, когато се опитвах да помръдна. Не можех да дишам, сякаш н-ножове... – Започваше да трепери. – Аз н-не можех...

– Спокойно! – Старецът положи успокояваща ръка върху челото на Крис. – Това е в миналото.

– Но колко далеч в миналото?

– Две седмици.

– Бил съм в безсъзнание две *седмици*? – Сърцето му прескочи. – Кои месец е сега?

– Краят на първата седмица на март. По-спокойно, Крис! Сега си в безопасност.

– Все това повтаряш. В кома ли бях? Какво е станало с мен?

– Беше попаднал в капана. Хана каза, че не си можел да

дишаи, имал си невероятни болки, бил си изгубил огромно количество кръв. Всеки път, щом се опитвали да помръднат теб или капана...

- Болеше. - Натезжалите му гърди внезапно се обляха в пот. - Аз... не можех...

- Успокой се! - Старецът го потупа по ръката. - Побавно!

- Мислех, че умирам - прошепна Крис. - Когато Хана ми даде онази вода... Мислех, че е отрова и че тя се опитва да ме убие. Предполагам... - „Всичко е било лош сън като онзи за баща ми и мен, и Лена, а после и Питър.“ Не знаеше дали да се смее, или да избухне в сълзи. - Сънувах, че умрях. Мислех, че съм мъртъв.

- Това е, защото във всеки един смисъл - каза старецът - ти беше мъртъв.

56

- Какво?! - Когато се опита да скочи от леглото, възлите се впиха в китките и глезените му. - За какво говориш? Какво *казваш*?

- Полека, Кристофър! - каза старецът. - Успокой се!

- Да се *успокоя*? - мислеше, че крещи, но бе успял да събере само един измъчен грак. Напъна се срещу чаршафите, вратът му беше толкова стегнат, че чу скърцането на прешлените си. - Казваш ми, че съм бил мъртъв? Че Хана *наистина* ме е отровила?

- Да. Искала е да облекчи страданията ти, да ти помогне да си отидеш. Останала е с теб, докато си се отнесъл. Не е отнело много време. Вече си бил доста слаб. Ако Ели не те беше намерила, когато те намери, и не беше пратила Илай за помощ, можеше да си мъртъв като камък, преди Хана и Джейдън да стигнат до теб.

- Ели и кучето ѝ ме запазиха жив. Т-те... - Гърлото му внезапно се стегна, когато се срина обратно на леглото. - Те ме поддържаха т-топъл. - Очите на Крис горяха и когато ги затвори, усети една сълза да се процежда по слепоочието му. „Защо плача?“ Засрамен, той завъртя лице настрана.

- Да, нашата малка рибарка е доста изобретателна - каза старецът и Крис усети лек натиск на палец, който бършеше влагата от лицето му. - Не е слабост да си емоционален след шок. Ти явно си много силно момче,

Кристофър.

- Но как може да съм още жив? - прошепна Крис. Той отвори очи. - Каза, че съм бил мъртъв. Аз у-усетих как умирам.

- Знам какво казах. Беше ти дадена отрова, която трябваше да те е убила, но не е. Трябваше да си мъртъв, но не си. - Старецът положи нежна длан на бузата на Крис. Докосване, за което той беше почти абсурдно благодарен. - Не мога да го обясня.

- Може би не е било толкова лошо, колкото Хана е мислела. - Той усещаше съзвите, капещи в косата му. - Не е трябвало да го прави. Не съм кон със счупен крак.

- Така е, но щеше ли да изпиеш отровата доброволно? Щеше ли да се довериш на момиче, което никога не си срещал, да приемеш, че е право да мисли, че ще умреш и че това е просто един жест на милосърдие?

- Но тя е *сбъркалаа*, нали?

- Може да е сбъркала за обхвата на нараняванията ти. Хана е доста умела. Някой ден ще стане добър лечител. Но не, тя не е лекар.

- А ти?

- Не. Но съм лечител от много време и познавам онзи капан.

- Как те... - Усети, че въздухът започва да не му достига, но не можеше да спре. - Не можеха да махнат капана. Болеше твърде много. Чух ги да спорят. Хана се тревожеше, че ще започна да кървя още повече.

- Точно така - тонът на стареца беше сух, само факти. - След като си си отишъл, са те обърнали и са те издърпали. Вярвам, че са срязали един или два шипа, за да го направят.

„Срязали са ме.“ От представата за това как обръщат вратата и за отпуснатото му тяло, закачено на железните шипове като жаба, забита на масата за дисекция, фините косъмчета по врата му настръгнаха. Сигурно го

бяха и обвързали, преди да хвърлят увитото му тяло върху кон. „Или конят ме е влачил, ако се е уплашил.“ Предполагаше, че е имал достатъчно късмет, че не са решили да го заровят под камъни.

- Нейтън беше ударен от боздуган - каза той. - От онзи голям гънер. Чух как се счупи вратът му. И той ли се върна от мъртвите?

- Не. Тялото му все още е в къщата на смъртта.

„Все още. - Усещаше пискъка, който се опитваше да се измъкне през зъбите му. - Там съм бил и аз. Мислели са, че съм мъртъв. Сложили са ме с Нейтън. Тогава как...“

- Ще го погребем, когато гоїде пролетта, ако искаш. Не кремираме останките, но заклахме коня му за кучетата ни. Запазихме и вещите на Нейтън: грехи, пушка, радио. Предполагам, че сега са твои. - Старецът направи пауза. - Знам, че не си съгласен, Кристофър, но имах достатъчно време да те прегледам. От размера на нараняванията ти и от видимите рани, или по-точно от това, което е останало от тях, смятам, че Хана е постъпила правилно.

- Останало от тях? - Всеки път, щом старецът отвореше уста, Крис имаше чувството, че умът му се бори, за да не изостава. - Какво имаш предвид с това?

В отговор старецът се пресегна и махна чаршафа от гърдите на Крис.

- Имаш половин гузина рани, три от които доста сериозни. Тази - старецът сложи суха длан върху гясната страна на Крис, точно под ребрата му - беше най-лошата, заради нея е колабирал белият ти гроб. Затрудненото ти дишане? Хана каза, че трахеята ти е била изместена. - Докосна с пръст собствената си възлеста адамова ябълка. - Въздухопроводът ти се е бил изместил на една страна. Така става, когато въздухът се събира в гърдния ти кош вместо в гроба. А помниш ли болката в корема? Вероятно е била от кръвта, събираща се там. Но виж

сега!

Крис проточи врат, за да погледне нагоду към стомаха си. Розовото око на изопнат, грубо изглеждащ белег, голям колкото монета от половин долар, се пулеше от корема му, точно под ръба на ребрата. „Боже мой! – Крис внезапно си пое дъх. Първия път, когато дойде в... спомни си ръката на стареца върху стомаха си. – Как е възможно?“

– Имаш и съответстваща изходна рана отгясно на гръбнака. От местоположението ѝ подозирам, че си претърпял разкъсване на бъбрека също така. Но и тази рана е почти заздравяла. Ето! – Крис усети дръпване в лявата китка, когато старецът развърза възела. – Ако ми обещаеш да не ме душиш отново, ще... Така. Погледни ръката си, Кристофър!

В началото помисли, че няма нищо, но очите му доловиха полумесеца на почти излекуван разрез, започващ от кожата между палеца и показалеца и продължаващ нагоду към китката. Той се взря втрещен.

– Шип е направил това – каза старецът, но гумите му бяха немошни, почти изгубени сред внезапното жужене, което изпълваше ушите на Крис. – Както можеш да видиш, палецът беше почти отрязан. Но ето, сега е почти заздравял. Всичките ти рани са в това състояние.

– Но как? – Той обърна ръката си, после сви юмрук. Изобщо не болеше. – Това не е възможно. Как може да се случва? Защо съм още жив?

– Не мога да кажа. – Старецът вдигна ръце. – Дали е от отварата? Или е грешка, както казваш? Комбинация от двете: отварата и твоята физиология? Или това е просто чудо, или пък магия?

– Няма такова нещо като магия – промърмори Крис през вцепенените си устни. Спомни си мрачното гърлено мърморене, странния мирис на тамян, който беше изпълнил ноздрите му. „И ръцете му на гърдите ми. Помня, усетих как нещо... ме напуска.“ Стрела от нов страх про-

гори пътя си през гърдите му. – Не вярвам в чудеса.

– Аз също. Но може да поспорим дали това, че осемгодишно момиченце е намерило сила да вдигне седемнайсетгодишно момче върху кон, е нещо естествено. Въпреки че трябва да се вземе предвид, че човешкото тяло реагира на спешните случаи, като зарежда тъканите с адреналин. Това увеличава притока на кръв, дава повече енергия и съответно по-голяма сила. Ели е била уплашена, случаят е бил спешен и тялото ѝ е реагирало. Дори ти е гала палтото си, а геният е бил наистина много мразовит. Но тя не е почувствала студа, защото същият физиологичен механизъм я е държал топла. Така че, виждаш ли? – Старецът разтвори ръце в жест „нямам трикове в ръкава“. – Няма чудеса. Просто наука.

– Но ти не правеше това, когато се събудих. Онова не беше наука.

– Не, онова беше вяра. Като тези неща. – Старецът погали с пръст гървения амулет, провесен от кожена кашка на гърдите на Крис. – Ели е вярвала, че това ще те предпази. Дали се е получило, е без значение. Било е нещо, което тя е можела да даде, а в замяна се е сдобила със смелост. Сдобила се е с вяра. Но всички емоции се осъществяват химически и могат да бъдат манипулирани. Всеки пияница, всеки любовник, всеки възторжен мистик го знае. Няма сърце – старецът положи длан на гърдите си, после докосна слепоочието си – без главата.

– Тогава какво правеше?

– Молех Бог да те излекува – каза просто старецът. – Също така *ти* внушавах, че може би е време да се събудиш. А ти го направи доста драматично. И не възразявай! Сигурен съм, че е било съвпадение, а не чудо. Това е просто нещо, което не разбираме. Трябва обаче да призная, че това – старецът докосна корема на Крис – изобщо не го разбирам.

– Аз не разбирам абсолютно нищо – каза Крис.

- *Потниш* ли нещо изобищо? Защото мислим, че сънуваше, и то от доста време. С дни. Твоите... - Старецът направи кръг във въздуха пред собствените си очи. - Движеха се, сякаш беше в интензивен БДО² сън.

- Аз... - Езикът му се оплете. „Сънища, всички тези сънища бяха толкова истински.“ - Помня само малко, точно преди...

- Да? - подкани го старецът. - Видя ли нещо, Кристофър?

Кошмарите бяха на парчета, стъклени камии от лошо разбити огледала и също толкова опасни, мислеше сега. „Видях Лена и Питър, и баща ми...“ Усети сърцето си внезапно да препуска в гърдите. „Лена!“ Боже, с всичко, което беше станало, беше забравил за нея. Тя беше с него. Къде можеше да е отишла? И не познаваше ли тя Джейдън? „Да, тя каза, че е била в група от десет деца с Джейдън. Това значи, че съм намерил групата, *нейната* група.“

- Кристофър?

- Не искам да говоря за това - каза Крис, като се нагиваше да не звучи толкова уплашен, колкото се беше почувствал внезапно. Ако Лена *не беше* мъртва, къде беше? Можеше ли да е тръгнала обратно към Рул? „Но Лена не можеше да се справя в гората, не и сама, освен това беше болна и бременна.“ Беше казала, че Питър е бащата, сигурно затова *той ги беше* свързал двамата в кошмарите си. В това да се върне в Рул също нямаше никакъв смисъл, след като Джейдън *беше* тук. Какво беше станало? Дали просто се беше уплашила и беше избягала в гората? Дали се беше загубила? Никога нямаше да оцелее. Можеше ли Променените да са я хванали? „Но тогава защо не са убили мен?“ Може би просто не са могли да стигнат до него. Лена беше лесна плячка. Но и в това нямаше смисъл. На Променените нямаше да им пука дали е жив, полужив или

2 Фаза на съня, която се характеризира с бързо движение на очите. - Б.пр.

мъртъв. Месото си е месо. Той трябваше да е на парчета или дори на голи кости.

Въпреки всичко да каже нещо за Лена сега, щеше да е грешка. Умът му премина през същото умствено пресмятане, на каквото беше подложил връзката между Ели и Алекс. Споменаването на Алекс нямаше да помогне на малкото момиче, а можеше да направи нещата десет пъти по-лоши за него. Тук той беше в неизгодно положение и на практика затворник. Тези хора не бяха неговии приятели. Хана само беше доказала, че не може да им се довери.

„Така че си гръж устата затворена! Те вече се опитаха да те убият веднъж. Не казвай нищо!“

- Беше много лош сън – каза той. – Само това помня.

- Разбирам. – Тъмният поглед беше ясен и много пряк, Крис имаше неудобното чувство, че този старец чете всичко, което беше в главата му. – Беше ли еднствен?

- Не знам – каза, устоявайки на порива да премести своя поглед другаде.

- Звучеше много уплашен.

- Аз бях уплашен. – Това беше истина. – Не можех да мърдам. Сънят беше много... *истински*.

- А! – кимна старецът. – Вероятно хипнагогична³ халюцинация. Могат да са много плашещи, защото тялото ти е все още в хватката на сънната парализа. Това е начинът на мозъка да те предпази от самия теб. В противен случай всички ще отреагираме на най-лошите си кошмари. Като се вземе предвид колко дълго беше в БДО сън и колко активен беше мозъкът ти, не съм изненадан.

- Може ли да е страничен ефект от отровата? Имам предвид, друг, различен от това да свърша мъртъв.

- Може би. – Старецът показа тънка усмивка. – Наситени сънища често са докладвани. Това е била и основната причина да се поглъщат гъбите поначало. Точно този

3 Хипнагогия – преходът между будно състояние и сън. – Б.пр.

вид е зареден с психеделиси, токсини и групи интересни съставки.

- Гъби?

- *Аланита псеудотори*. Гъбата „фалшива смърт“. Подхожда ѝ. Тя и братовчедка ѝ, мухоморката, имат много гълга и колоритна история. Можеш да прочетеш за това, ако искаш. Така или иначе Джейдън – госта умно момче, истински учен – мисли, че отварата причинява странна сънна кома. В комбинация със студа тя те е вкарала в състояние на хибернация. Забавила е метаболитните ти процеси и някак е предпазила мозъка ти. Прилична теория. Знаем, че комата понякога предпазва пациенти с мозъчни наранявания, деца, които са се удавили в студена вода.

- Моят мозък не е бил наранен. Не съм се давил. – „Кръвта ми изтече. Не можех да дишам. А какво би обяснило белезите?“

- Не, не си. Ти си уникален, Кристофър, отвъд факта, че все още си ти.

- Имаш предвид, че не съм се Променил. И това име. На твоя брат. Той е мой... – Отново преглътна на сухо. – Мой дядо. Преподобният Йезър.

- А! Да. Казвали са ми, че с брат ми имаме еднакви очи. – Исак Хънтър все още беше мил. – Предполагам, това те прави мой праплеменник.

- Предполагам. – Той нямаше представа. – Пратиха ме да те намеря.

- Допусках го. Джесика ли беше?

- Донякъде. – „Джес с черни огледала за очи в Земята на мъртвите. И Питър беше там, и Лена.“ Внезапно се почувства изтощен, резултатът от всичко, което се беше случило, най-после го настигаше. – Дълга история е... – И толкова безсмислена. Нейтън беше мъртъв. Ако се съдеше по съня му, Лена също.

„Какво си мисля? Аз не вярвам в магия, нито в сънища.“

И все пак той беше направил... какво? Беше като Лазар? Това беше лудост. Беше изпаднал в странна кома, преди да се върне от Земята на мъртвите.

- Не разбирам какво трябва да намеря тук или защо е толкова важно - каза той. - Йезър ми е дядо. Това не е новина. Добре, ти си негов брат, също така си амиш или водиш някаква отцепническа секта. Но какво от това?

- Съгласен съм - каза Хънтър. - Ако това беше единствената история или всичко, което имаше да се открива.

- Какво още има?

- Зависи.

- От какво?

- От това колко знаеш за Саймън Йезър - каза Хънтър. - И Пени Ърнст.